

NANDE VIDMAR: ŠT. RUPERT.

prišel iz otrok, iz igre. Grešil je Martin, da je prepovedal svečenje.«

Duhovni pred oltarjem je povzdigoval. Sredi klečečih množic je stal en sam vzravnan, visoko. Mladi cerkovnik Pero ga je videl in spoznal in se preril do njega. Težko roko je položil bogovcu na rame in rekel polglasno:

»Pojdiva!«

Bogovec se je nevoljno okrenil. Oni ga je prijel za rame. Dvajset kmetiških ramen je stisnilo bogovca iz cerkve. Cerkovnik mu ni bil izpustil roke. Zdaj je pahnul, da je odletel predikant čez stopnice.

»Lutrovec predrzni, pa tak.«

»Sirovež,« se je okrenil bogovec. »Vrni se, pa izmeči še vse druge, ki ne sodijo noter.«

»Izmeči jih sam, če jih še kaj poznaš,« se je porogal cerkovnik. »Mi cerkveni poznamo le še tri in ti si najbolj norški. Jernej Luter, vzdajem ti dobro noč.«

»Vzdajem hudiča tvojim in tebi,« je zaklical predikant in se opotekel v temo. Stopinja mu je motno jeknila med hišami. Nepričakovano doživetje je bilo ubilo vso njegovo srečo. Sovražil je topo. Ni vedel, kam gre. Pa se je ovedel in je videl, da stoji pred lastno hišo. Okno je bilo svetlo. Pogledal je v luč in videl mlado obličje neznane matere, ki je imela dojenca na rokah. V razboljeno bogovčevu dušo je zarezalo strašno. Sovražil je blazno:

»Prekleta v svoji sreči. Meni in mojim si jo ukradla. Prekleta, kar dojiš. Nenavidni naj vzraste vanje; morilec naj bo tvoj plod in v kolo naj ga vprego.«

Šum korakov v bližini ga je vzdramil na pot. V svoji nemoči je trpel in se jadal zaradi Wassermannovega:

»Ščeneec z mečem. Takrat ga ni blizu, ko bi mi mogel stražo streči.«

Dospel je iz mesta. Zadnji krajec je bil vzšel. Iz medle dalje pod žalostno lučjo je brnel daljni zvon. Od Cerkljan, od Šenčurja »v polju«? Bogovec je blodno zaklel predse. Potem je rottil:

»Zvezda Pelin, padi z neba, vstani Pokončavec! Mró naj, tonejo naj v ognju. Veliki močerol, odpri golt in žrelo. Compelle intrare! Vstopijo naj! Compelle! Mene so izvrgli, iz cerkve in hiše...«

Pomiloval je svojo lastno strastno besedo:

»Sovražim z besedo. Norski sem. Kletev pade na kolnečega. Z ognjem bi sovražil. Podtaknil bom v strehe, jutri za Štepanje, ko bodo spali...«

Dospel je bil na Prevalje in je padal ob koreninah, ki so bile zgrabile čez pot. Pred očmi se mu je meglilo. Bil je truden. Stopil je v polje. Megla je legala nanj. Od vzhoda pod mesečino je vstajalo koprenasto. Mrzlo, strupeno je udarilo v obraz. Šel je v zime in tegobo. Zaprl je oči, da bi ne videl, ne slišal in ne prišel.

»Jašeš, hudič. Jaši! Jaši do konca!«

Udaril je trdo s telesom ob drevo in je videl, da je zadel v les, ki so ga molile otročnice. Belo je kričalo razpeto telo na križu.

»Compelle,« se je vzelo blazno v bogovcu; »izvrgli so me iz cerkve, iz hiše.«

Zahropel je besno. Strašna sla je rastla vanj. Dvignil je roko. »Ali si? Snemi se s križa. Znamenje daj. Vsaj kapljo krvi potoči! Ne daš znamenja? Ne zakrvaviš? Teslo zlodejsko! Malikovstvo lotric! Kakor so meni storili, bom storil tebi. S križa, s križa!«

Vzpel se je ob križu navzgor. Z obema rokama je prijel za blede lik razpetega in potegnil. Zastokalo je v lesu in se zazibalo. Les v dlaneh je vzdržal, a v ramenih, kjer je vezal lim, so se vdale roke in zanihale strahotno. Bolna blaznost je omamila predikanta. Sikal je in sopihal besno.

»Hie Bäertl! S križa, nenavidni! Zob za zob! Za sina, za stražarja v cerkvi, za lotrico v moji hiši, za Jezabelo...«

Trpkó je ječalo v lesu. Beli lik se je nagibal. Potem je zahreščalo v stopalih in se snelo in ležalo okrnjeno na zemlji...